

သမိုင်းဆိုတာ နိုင်သူရေးစတမ်း

ဆောင်းပါးစုစည်းမှု

သရဏ္ဍါပြုစုသူ

ကျည်ဆန်နှင့် အုတ်ခဲ

မြန်မာပြည်သည် ထူးခြားသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ။

အလောင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်က ယိုးဒယားနိုင်ငံသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရာ မြန်မာ စစ်သည် များ သည် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက် မလုံလောက်မှုကြောင့်တောထဲတောင်ထဲတွင် အလွယ်တကူ ရရှိသော ဝါးရင်းတုတ် (ဝါးကျစ်တုတ်) များ ဖြင့် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူခဲ့ပါသတဲ့ ။

ဓားနှင့်ခုတ် လှံနှင့်ထိုးနေသော ရန်သူကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ပြန်တိုက်ရဲသောအဖြစ်သည် တော်ရုံတန်ရုံသတ္တိနှင့် လုပ်၍ မရပေ။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိမှ သာ လုပ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ။ စစ်တိုက်နေခြင်းမှာ သူသေကိုယ်သေ အကြိတ်အနယ်နွဲ့ရသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ။

ထိုပွဲမျိုးတွင် ဓားကိုဓားချင်းမဟုတ်မူဘဲ တိုက်ရသည် မှာ အတော်မလွယ်သောကိစ္စသာ ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ မြန်မာ့သမိုင်း၏ ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။ အင်္ဂလိပ်တို့ နှင့် စစ်ဖြစ်သောအခါတွင်လည်း ခေတ်မီသေနတ်လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားသော အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယစစ်သည် များကို မြန်မာတို့ သည် ခေတ်နောက်ကျနေသော ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား လက်နက်များ ဖြင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် ခဲ့သည်။ ။ လက်နက်အင်အားမမျှသဖြင့် ရေရှည်တွင် မြန်မာတို့ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ကြသည်။ ။

မြန်မာသည် တီထွင်ဉာဏ်ရှိ၏။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသည် ။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိသည် ။ ကားတာ ယာများကို လှီးကာဖြတ်ကာ တာယာဖိနပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ကြ၏။ ရေပုံးလုပ်ကြ၏။ ဝက်စာပုံးများ လုပ်ကြသည် ။ နိုင်ငံခြားသားများ မြင်တော့ တအံ့တဩဖြစ်ကြရသည် ။

နိုင်ငံတကာတွင် တစ်ခါသုံးပစ္စည်းများ ဖြစ်သော ဂတ်စ်မီးခြစ်၊ ထီး၊ ဖိနပ် စသည် များကို ပျက် လျှင် လွှင့်မပစ်ဘဲ မြန်မာတို့ သည် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ပြုပြင်သုံးစွဲကြသည် ။ မီးခြစ်ဂတ်စ်ထည့် သော လုပ်ငန်းသည် ကမ္ဘာတွင် မြန်မာပြည်တစ်ခုသာ ရှိမည်ထင်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဘောပင်မင်ကုန်သွားလျှင် ယခုခေတ်မှာလို လွှင့်မပစ်။ မင်ချောင်းလဲ ပြီး ဆက်သုံးကြသည် ။ ရေသန့်ဘူးခွံများ ၊ အချိုရည်ဘူးခွံများကို မီးပုံးလေးတွေဖြစ်အောင် လုပ်သူက လုပ်သည် ။ သူများ နိုင်ငံတွင် အမှိုက်တောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်သော ပစ္စည်းမှန်သမျှကို မြန်မာများက တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဆန်း သစ်တီထွင်ကြတာ တွေ့ရသည် ။

အုတ်ခဲနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး နားလည်ထားသည် မှာ အုတ်ခဲသည် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းဖြစ်သည် ။ တိုက်တာအဆောက်အအုံ၊ နံရံ၊ ရေကန်ဆောက်ခြင်း၊ အုတ်မြစ်ချခြင်း စသည့်နေရာများ တွင် သုံးသည် ။

အုတ်ခဲသည် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းသုံး ပစ္စည်းဖြစ်သည် ။ အနှီအုတ်ခဲကို ရာဇဝတ်လူဆိုး ဖမ်းဆီးရာတွင် ၊ အကြမ်းဖက်မှုတိုက်ဖျက်ရာတွင် သုံးသည် ဟု ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေ။ မြန်မာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဆွဲသော ကိစ္စများ စွာရှိသည် ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဆုံး လေယာဉ် ပြန်ပေးဆွဲ (Hijack) လုပ်ခြင်းကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် စတင်

င်သည် ။

၁၉၅၄၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် KNDO ကရင်အဖွဲ့မှ စောကျော်အေး၊ သိန်းကျော်နှင့် အေးငြိမ်းတို့ က ရန်ကုန်မှ စစ်တွေသို့ သွားသော UBA (Union of Burma Airways) လေကြောင်းပိုင် လေယာဉ်ကို အကြမ်းဖက် အပိုင်စီးခဲ့ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာ့ပထမဆုံးလေယာဉ်အပိုင်စီးမှု ကို ကျူးလွန်ခဲ့သည် (အချို့က ထိုအချိန်ထက် ၁၂ နှစ်စော၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း က ဗြိတိသျှလေ ယာဉ်မှူး Ted Strever ဆိုသူက အီတလီသို့ ထွက်ခွာလာသော လေယာဉ်တစ်စီးကို အပိုင်စီးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောကြသည်လည်း ရှိ၏)။

မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာတို့ သည် (ကရင်တို့ သည်) လေယာဉ်ပြန်ပေးဆွဲမှုကို ကမ္ဘာတွင် အစော ဆုံးကျူးလွန်ကြသူများ ထဲတွင် ပါဝင်ကြပေ၏။ ၁၉၉၀ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့ကလည်း ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံရန်ကုန်သို့သွားသော ထိုင်းလေကြောင်းပိုင် A 300 ဘိုးရင်း လေယာဉ်တစ် စီးကို မြန်မာကျောင်းသားနှစ်ယောက်က ဆပ်ပြာများ ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်နက်အတုများ ဖြင့် ပြန်ပေးဆွဲဖူးသည် ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆပ်ပြာခဲဖြင့် ပထမဆုံး လေယာဉ်အပိုင်စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

မြန်မာတို့ သည် ဤသို့ဤနှယ် စွန့်ဦးတီထွင်သူများ လည်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဝါးရင်းတုတ်ကို လက်နက်အဖြစ်သုံးခြင်း၊ ဆပ်ပြာခဲကို လက်နက်အဖြစ်သုံးခြင်းမှ သည် ယခုနောက်ဆုံး အုတ်နီခဲကို လက်နက်အဖြစ်သုံးသည့်ခေတ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေ၏။

နိုင်ငံတကာတွင် လူမြင်ကွင်း၌ အကြမ်းဖက်ပစ်ခတ်မှုဖြစ်သောအခါ ထိုလူသတ်သမားကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးသူမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ရှိသူများသာ ဖြစ်လေ့ရှိသည် ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ၂၀၁၆၊ ဇန်နဝါရီ ၂၉ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီက ရန်ကုန်-မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ် တွင် ဦးကိုနီအား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မှုဖြစ်ပွားရာ တရားခံကို လက်ရဖမ်းဆီးသူများမှာ လေဆိပ်လုံခြုံရေးများ လည်း မဟုတ်၊ အကြမ်းဖက်နှိမ်နင်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ လည်း မဟုတ်၊ ပစ္စ ရောင်လှည့်လာသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ လည်း မဟုတ်၊ သေနတ်ကိုင်လူသတ်သမားကို အရှင်မိအောင် ဖမ်းဆီးပေးသူမှာ အုတ်ခဲကျိုးများကို ကိုင်ဆောင်ထားသော တက္ကစီယာဉ်မောင်းများ သာဖြစ်သည်။ ။

တာဝန်သိစွာ၊ နိုင်ငံသားကောင်းပီသစွာ ဒုစရိုက်သမားကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးပေးရာမှ ကိုနေဝင်းဆိုသော တက္ကစီကားဆရာမှာ သေနတ်ပစ်ခံရပြီးအသက်စွန့်ခဲ့ရသည်။ ။ တကယ်တော့ သေနတ်ကိုင်ထားသူကို အုတ်ခဲကျိုးမျှဖြင့် တိုက်ခိုက်ဖို့ လွယ်သည် မဟုတ်။

သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာမှုများ အရ သေနတ်ကျည်ဆန်၏ ရွေ့လျားနှုန်းမှာ တစ်စက္ကန့်လျှင် ပေ ပေါင်း ၂၅၀၀ (နှစ်ထောင့်ငါးရာ) ရှိသည်။ ။ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၁၇၀၀ နှုန်းဖြင့် ရွေ့လျားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ။ သေနတ်ကျည်ဆန်ကို ရှောင်ဖို့ ဆိုသည် မှာ ပေ ၅၀၀ အကွာက နေမည်ဆိုလျှင် ၀.၂၀ စက္ကန့် ပဲ အချိန်ရသည်။ ။ အိုလံပစ်တာတိုအပြေးချန်ပီယံထက် နှစ်ဆမြန်အောင် လှုပ်ရှားနိုင်မှ လွတ်မည်။

သေနတ်သမားနှင့် ပေ ၅၀၀ အကွာတွင် ရှိနေသူပင် လွတ်ဖို့ ရှောင်ဖို့ ၀.၂၀ စက္ကန့်ပင် ရသည် ဆိုတော့။ ထိုထက် နီးနီးအနား ကပ်နေသူတို့မှာ ကား မည်သို့မျှ ရှောင်၍ လွတ်နိုင်စရာမရှိပေ။ ထိုအချက်များကို ၂၉ ရက်နေ့က လူသတ်သမားနောက်ကို လိုက်ကြသော တက္ကစီကားဆရာများ သည် မသိမဟုတ်။

အတိအကျ သိပ္ပံနည်းကျမဟုတ်တောင် သေနတ်နှင့်ပြန်ပစ်လျှင်

သေနိုင်သည် ဟူ၍ ကား သိကြမည်ပင်။ သို့သော် မတရားမှုကို တားဆီး
ဖော်ထုတ်လိုသော နိုင်ငံသားကောင်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အသက်စွန့်ကာ
ပြေးလိုက်ဖမ်းကြခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဤနေရာ၌ အသက်စွန့်သွားသော တက္ကစီဆရာကိုနေဝင်းကို
ချီးကျူးဖို့ ကောင်းသလို ကိုနေ ဝင်း သေနတ်ပစ်ခံရသော်လည်း
ထွက်မပြေးကြဘဲ ဆက်လက်ပိုင်းဝန်း ဖမ်းဆီးပေးကြသော အခြား အရ
ပ်သားများကိုလည်း ချီးကျူးဖွယ်၊ ဂုဏ်ပြုဖွယ်ကောင်းလှသည် ။

ကျည်ဆန်သည် တစ်စက္ကန့်လျှင် ပေပေါင်း ၂၅၀၀ သွားနိုင်ပြီး အုတ်
ခဲကျိုးသည် တစ်စက္ကန့် လျှင် ၁၅ ပေခန့်သာ သွားနိုင်ပါသည် ။ လက်န
က်၏ ထိရောက်မှုချင်း အတော်ကွာပါသည် ။ သို့သော် မြင့်မြတ်သောစိ
တ်ဓာတ်ဖြင့် မယှဉ်နိုင်သောလက်နက်ဖြင့် ကျည်ဆန်ကို အန်တုခဲသော
အုတ်ခဲကျိုး ပိုင်ရှင်များ ၏ စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားမိပါသည် ။

ကမ္ဘာမှာ ဘယ်သူမှ မသုံးဖူးသေးသော နည်းစနစ်ဖြင့် လူသတ်သ
မားတစ်ယောက်၊ သေနတ် သမားတစ်ယောက်ကို မြန်မာနိုင်ငံက ဖမ်း
ဆီးပေးလိုက်ပေပြီ။ သေနတ်ကိုင်ထားသူများ ရှက်တတ် သော် ရှက်၍
လဲသေသင့်သည် သာ ဖြစ်သည် ။

ကျည်ဆန်နှင့် အုတ်ခဲသည် တရားမျှတခြင်းနှင့် မတရားခြင်း၏
သင်္ကေတသဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့ ပေသည် ။ အုတ်နီခဲကလေးများအားလုံးသ
ည် အုတ်ခဲသက်သက်သာမဟုတ်တော့ဘဲ တာဝန်ကျေ သော နိုင်ငံသား
ကောင်း စိတ်ဓာတ်လည်း ဖြစ်လာချေ၏။ အုတ်ခဲကိုင်သူရဲကောင်းများ
မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ဆက်၍ ဆက်၍ ပေါ်ပေါက်လာပါစေ။ တရားမျှတမှု
ကို ကိုယ်စားပြုသူတို့ ဆက်၍ ဆက်၍ အနိုင် ရပါစေ။ သေနတ်ကိုင်
ထားပြီးသူရဲဘောကြောင်သူတို့ ကျဆုံးပါစေသတည်း။

မြန်မာတွေ တွေးတတ်ပြီလား

၂၀ ရာစု၏ ထူးချွန်သောတွေ့ခေါ်ပညာရှင် ဖရန်စစ်ဖူကူယားမားဆိုသူက နာမည်ကျော်စာ အုပ်တစ်အုပ်ရေးခဲ့ရာ သူ စာအုပ်ကို Can Asians Think? (အာရှသားတွေ တွေးတတ်ပြီးလား) ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အားကျကာ ကျွန်တော့်ဆောင်းပါး၏ အမည်ကို မြန်မာတွေ တွေးတတ်ပြီလားဟု အမည်ပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ မဆီလျော်သော မေးခွန်းဟူ၍ မရှိ။ မဆီလျော်သော အဖြေသာရှိ သည် (There are no stupid questions but there are only stupid answers) ဟူသောဆိုရိုးတစ်ခု လည်း ရှိ၏။

ထိုစကားပုံအရ မမေးအပ်သောမေးခွန်း၊ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သော မေးခွန်းဆိုတာမရှိ။ သိ ချင်သမျှ မေးကြရမည်ဖြစ်ပြီး မရေရာသောအဖြေ၊ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သောအဖြေ (Stupid answers) ဆိုသည် သာရှိသည် ဟု ဆိုထားပေသည်။ ။ ထိုစကား၏ လိုရင်းမှာ ဟုတ်ပျံ့ဟုတ်ပျံ့မလား ဟု မပြောရဲမမေးရဲမရှိအောင် လူတို့ ၏ (အထူးသဖြင့် လူငယ်များ ၏) သိလိုစိတ်ကို အားပေးတိုက်တွန်းသော စကားဖြစ်ပါသည်။ ။ လူငယ်တွေ သိချင်တာရှိပါက မေးရဲမြန်းရဲ၊ စကားပြောရဲအောင် လမ်းဖွင့်ပေးသော စကားဖြစ်ပါသည်။ ။

ပညာသင်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မသိသေးသည် ကို သိ လာပြီးအ ကျိုးအကြောင်း အဆိုး အကောင်းကို မိမိစဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်စေသော အရည်အသွေးရှိလာစေရန်ဖြစ် သည် ။ ထိုအချက် မှာ ပညာသင်ကြားရေး၏ အဓိကအချက် ဖြစ်သင့်ပါသည်။

မြန်မာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ နိုင်ငံတကာတွင် သွားရောက် ပညာသင်ကြားကြသော အခါ နိုင်ငံတကာမှ ဆရာများကမှတ်ချက်ပြုကြသည် မှာ မြန်မာများ သည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး မနိမ့်ကျသော်လည်း မေးခွန်းမေးခိုင်းသောအခါ မည်သူကမျှ မေးမြန်းတတ်ခြင်းမရှိဘဲ တုံ့ဏီဘာဝ နှုတ်ပိတ်နေကြသော ထူးဆန်း သည့်အလေ့ရှိကြောင်း ဖြစ်သည်။ ။

စာတော်သော်လည်း မေးခွန်းမမေးဝံ့၊ မမေးတတ်ကြခြင်းသည် မြန်မာတို့ ၏ အဓိကအား နည်းချက်ကြီးတွေလို ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ထိုသို့ဖြစ် ရသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ ၏ စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ် ကို အားမပေးသော ပညာရေးစနစ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

စာသင်ခန်းထဲဝယ် မည်သည့်လတွင် မည်သည့်သင်ခန်းစာကို ပြီး အောင်သင်ရမည်ဟူသော ပညာရေးဌာနမှ ညွှန်ကြားချက်အရ ဆရာ/ ဆရာမများ သည် စာသင်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းသားများ စဉ်းစားဉာဏ်ရ င့်သန်စေသော အပြန်အလှန်မေးခွန်း မေးမြန်းဖြေကြားခြင်းစနစ်ထက် ဒါရေးဒါ ကျက်၊ ဒါကျက်ဒါဖြေ အာဂုံဆောင်မှ အာဂလူစနစ်ကို အဓိက ထားသင်ကြားခဲ့ကြရာ ကျောင်းသား များမှာ ကလေးဘဝကပင် အမြဲတမ်း နားထောင်သမားများ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မိမိက ဦးဆောင်စကားပြော ခြင်း (မေးခွန်းမေးမြန်းခြင်း) အလေ့အကျင့်ကို မရှိခဲ့ကြတော့ပေ။

ထိုအခါ တစ်ခါတစ်ရံကျမှ အရေးအရာပေါ် လာပြီး စကားပြောကြရ

သောအခါ အိုးတို့ အနီး တန်းနှင့် ကမောက်ကမ ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ။
ဘာမဟုတ်သော ကိစ္စလေးတစ်ခုကိုပင် မမေးရဲသဖြင့် ရင်ထဲတွင် နှစ်နှစ်
ငဲ့ချီ၍ ရှိနေသော ရယ်ချင်ဖွယ်မေးခွန်းများကိုပင် ကျွန်တော်ကြုံရဖူးပါ
သည်။ ။

၁၉၈၈ အရေးအခင်းကြီး ဖြစ်ပွားနေစဉ်က ဖြစ်သည်။ ။ နေ့စဉ်ရက်
ဆက် ဒီမိုကရေစီတောင်းဆို ဆန္ဒပြပွဲများ လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားနေ၏။
ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲမှ ကုလားလေးအာမက်ကလည်း ဆန္ဒပြသူလူစု
ထဲတွင် တက်ကြွစွာ နေ့စဉ် ပါဝင်ဆန္ဒပြသည်။ ။ တစ်နေ့တွင် အာမက်သ
ည် ကျွန်တော့် ကို တစ်စုံတစ်ခုမေးချင်သဖြင့် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်
နေသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ထင်သည့် အတိုင်း အာမက်က ကျွန်
တော့်ကို...

"အစ်ကိုကို ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုမရှင်းတာ
မေးချင်တယ် အစ်ကို"

ဟု ပြောလာသည်။ ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပထမနှစ် နိုင်ငံ
တကာဆက်ဆံရေးပညာ အဓိကကျောင်းသားအဖြစ် သုံးလခန့် တက်
ရောက်ဖူးထားတာကလွဲ၍ ဘာနိုင်ငံရေးသဘောတရား ကိုမှ ရေရေရာ
ရာ ကျကျနနလေ့လာထားသူမဟုတ်သဖြင့် အာမက်က
နိုင်ငံရေးအနည်းငယ် မရှင်းတာ မေးချင်သည် ဆိုသဖြင့်
ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားလေသည်။ ။

အာမက်သည် ဒန်အိုးဒန်ခွက်တွေ၊ ဗလာစာအုပ်အဟောင်းတွေ၊ စ
က္ကူတွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်သော ကုလားလေးဖြစ်သည်။ ။ ဘာတွေ
မေးမှာ ပါလိမ့်၊ သူမေးသော နိုင်ငံရေးသဘောတရားများ ကို မဖြေနိုင်

လျှင်တော့ ငါသောက်ရှက်ကွဲပြီဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဇောချွေးပြန် လာလေသည်။ ။ သို့သော် လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ဆိုသလို ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသလို အရဲစွန့်ကာ...

"ဟုတ်ကဲ့... မေးလေဗျာ။ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဖြေပေါ့ မယ်"

အာမ ခံလိုက်မိသည်။ ။

သူမေးသော မေးခွန်းကိုကြားရပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရုံမက ရယ် ချင်သောကြောင့် မျက်နှာသည် စပ်ဖြဖြပင် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူမေးခွန်းကို ကြည့်ပါဦး...

"ဒီလိုပါ... အစ်ကို။ အခု မကြာခဏ ကြားကြားနေရတဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ကုလသမဂ္ဂဆိုတဲ့ စကားက အတူတူပဲလားခင်ဗျ။ အဲဒီနှစ်ခုက ဘာကွာသလဲ"

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားသမဂ္ဂနှင့် ကုလသမဂ္ဂ၏ ခြားနားပုံကို တတ်သ လောက် မှတ်သလောက် အာမက်အား နာရီဝက်ခန့် လက်ချာရိုက်လိုက်၏။

အာမက် သဘောပေါက်သလား၊ မပေါက်သလားတော့ မသိပေ။

နောက်တစ်ခါ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလည်း လာသေး၏။ ထိုအဖြစ်မှာ တိုးရစ်ဂိုဒ်တစ်ယောက်အဖြစ် နိုင်ငံခြားသားနှင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် သွားနေစဉ်က ဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေ့က ကားဆရာတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ကာ နိုင်ငံခြားသားရှိရာ ဟိုတယ်သို့ သွားနေစဉ်ကဖြစ်သည်။ ။

ထိုကားဆရာနှင့်လည်း ကျွန်တော်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တွဲ

အလုပ်လုပ်လာသူမို့ အတော် ခင်မင်ရင်းနှီးနေလေသည်။ ကားဆရာနာမည်ကို ဥပမာ- ကိုဘမောင်ဟု ခေါ်ကြပါစို့။

ကိုဘမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါဟု စကားပလ္လင် ခံလာ၏။ ထို မေးခွန်းမှာ သူ့ရင်ထဲတွင် မရှင်းလင်းသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သိလိုနေသည် မှာ လည်း ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စကားမစပ်သည့်အပြင် အခြားသူများကိုလည်း မမေးရဲသဖြင့် မမေးခဲ့ရ ကြောင်း၊ ယခုသော် ကိုညီလို အင်္ဂလိပ်စာတော်တတ်သော ဝါရင့်ဇဉ်းလမ်းညွှန်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသဖြင့် မေးကြည့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်စကားခံပါသည်။

ထိုအခါ ယခင်အခါ အာမက်နှင့်တွေ့တုန်းကလိုပင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဝယ် ဒုန်းကနဲ ဖြစ်သွား ၏။ Tour ကားမောင်းသော ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက်မေးသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို မဖြေနိုင်လျှင်ဖြင့် အရှက်ကွဲမှာ စိုးသဖြင့် သိပ်ခက်တာတွေတော့ မမေးပါစေနဲ့ ဟု ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းရ၏။

"ဒီလိုဗျာ... သိချင်နေတာတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာနေပါပြီ။ အခုမှပဲ မေးဖြစ်တာ။ ကျွန်တော်သိချင်တာက လူတွေပြောနေကြတဲ့ အထဲမှာ ကော်ဖီဆိုတာလည်း ပါတယ်။ တချို့ကလည်း ကဖေးဆိုပြီး ပြောနေတာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကော်ဖီနဲ့ ကဖေးက ဘာကွာသလဲဗျာ"

ညတ်ချာများဟု သာ ကာတွန်းသိန်းလွင်၏ ရုပ်ပြစာအုပ်ထဲက ငထက်ဖျားဇာတ်ကောင်လို သာ အော်လိုက်ချင်တော့သည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကိုဘမောင် အလွယ်ဆုံး နားလည်သွား စေရန်...

"ပါးစပ်ထဲကိုထည့်တာက ကော်ဖီဗျာ...။ အဲဒီကော်ဖီသောက်ဖို့ ထိုင်နေရတဲ့ နေရာက ကဖေး ဗျာ"

ဟု ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။ ကိုဘမောင်က ဝမ်းသာအားရ ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ...

"ရှင်းပြီဗျာ... ရှင်းလိုက်တာ... ရှင်းလိုက်တာ... နေဦးနောက်တစ်မျိုးမေးဦးမယ်။ ဆရာညီ တို့ ဂိုက်တွေ ကျွန်တော့်ကား ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောကြတဲ့ အထဲမှာ ဟိုစာလုံးဟာ ခနခနပါတယ်။ ဂိုက်တိုင်းလိုလို ပြောလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီစာလုံးအဓိပ္ပာယ်လေး မေးချင်လို့ ပါဗျ"

"ဘာစာလုံးလဲဗျ"

"ဟိုဟာဗျာ... အလောတော်... ဆိုတဲ့ စာလုံး"

"ဘာ..."

"အလောတော်... အလောတော်နဲ့ ကိုညီတို့ ဂိုက်တွေ ခနခနပြောသံကြားဖူးပါတယ် အဲဒါ ဘာလဲဗျ"

ကျွန်တော်လည်း ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် "အလောတော်" ဆိုသောစကားမှာ ဘယ်ကဘယ်လို ကပ်သီးကပ်သပ်ပါနေသနည်း။ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့ လားဟု ကျွန်တော်ဘက်ပေါင်းစုံက စဉ်းစားသည်။ အလောတော်... အလောတော်... ဘာကိုပြောတာပါလိမ့်။ နောက်မှ ရုတ်တရက် ဉာဏ်ပွင့်သွားကာ ကျွန်တော် အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်သည်။

"ဟားဟားဟား... အလောတော်... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...။ A lot of ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဟီးဟီး ... အလော်အော့ဖ်ဆိုတာ အများကြီးကို ပြောတာဗျ။ ဥပမာ- A lot of rain တို့ ၊ A lot of money တို့ ၊ A lot of time တို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မိုးရေတွေ အများကြီး၊ ပိုက်ဆံတွေ

အများကြီး၊ အချိန်တွေအများကြီး... စသည် ဖြင့်ပေါ့။ ထိုအခါမှ ကိုဘမောင် အတော်ကျေနပ်သွား သည် ။ ဆယ်နှစ်ခန့်မရှင်းလင်းသော စာလုံးနှစ်လုံးကို ကျွန်တော်နှင့်တွေ့မှ တစ်နံနက်ခင်းနှင့် သိရလေခြင်းဟုလည်း ပြောသေး၏။

ထိုနေ့မှ စကာ ကျွန်တော်သည် သိခြင်းနှင့် မသိခြင်းဆိုသည် ကိုသေသေချာချာ စဉ်းစားမိ၏။ သိသူအတွက် ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း မသိသူအတွက်တော့ အတော်ကိုကြီး မားသော ပုစ္ဆာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေစမြဲဖြစ်သည် ။ အဓိကကျသည် က သိခြင်းမသိခြင်းမဟုတ်။ မိမိမသိ သည် ကို သိခြင်း။ သိနိုင်လောက်သည့်သူကို မေးခြင်း။ မေးရကောင်းမှန်းသိသည့် အတွေးအခေါ်ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်သည် ။

သိခြင်းသည် ပညာဖြစ်ပြီး ပညာဟူသည့်သိခြင်းရှိမှ သာ တွေးတတ်ခေါ်တတ် စဉ်းစားတတ် လာမည်ဖြစ်သည် ။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းရှိမှ သာ ပညာဟူသည့်အသိကို ရလာ မည်ဖြစ်သည် ။ ပညာနှင့် အတွေးအခေါ်သည် ဆက်စပ်နေသောအရာဖြစ်သည် ။ ပညာမရှိလျှင် တွေး ခေါ်မှုမရှိ။ တွေးခေါ်မှုမရှိလျှင် ပညာရှိမည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးသည် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော အလေ့အထ အလွန်နည်းသော လူမျိုး ဖြစ်ပြီး မိရိုးဖလာ အများ သူငါပြောသည် ကိုသာ ယုံကြည်လက်ခံတတ်သော အလေ့အထရှိပါသည် ။ ထို့ကြောင့် စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးလျှင်ကျားကိုက်တတ်သည် ဆိုလျှင်လည်း ယုံလိုက်ကြသည် (အမှန် က မြေစလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးလျှင် ကွဲမှာ စိုးသောကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ကျားကိုက်တတ်သည် ဟု ပြောသွားသည် ဆိုတာကို မစဉ်းစားကြ)။

ညဘက်လေချွန်လျှင် လာဘ်တိတ်တတ်သည် ဆိုလည်း လက်ခံလို

က်ကြသည် (တောအရပ် များ တွင် ညဘက် လေချွန်ပါက မြွေဆိုးများ အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လာမှာ စိုးသောကြောင့်ဖြစ်ပုံရသည်)။ ကိုရင်ဝတ် (သင်္ကန်းစည်း) ပြီးပါက အရပ်မြင့်ကာထွားလာတတ်သည် ဟု ယုံကြဲသေးသည် ။ (အမှန် မှာ ကိုရင်ဝတ်သောအရွယ်မှာ ထွားကျိုင်းတတ်သော အရွယ်ဖြစ်သဖြင့် တိုက်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်သည်)။

ထိုသို့ မိရိုးဖလာယုံကြည်မှုများ ဖြင့် အစွဲအလမ်းကြီးကြသည် ။

ထို့ကြောင့် ပယောဂဆိုလျှင်လည်း ယုံကြည်လိုက်ကြသည် ။

ဘိုးတော်ဆိုလျှင်လည်း အလွယ်တကူ လက်ခံကြသည် ။

နဂါးဆိုလျှင်လည်း ပူးလိုက်ကြသည် ။

ဓမ္မစေတီခေါင်းလောင်းကြီး ချင်းတွင်းမြစ်ထဲ ပေါ်လာမည်ဆိုလည်း ယုံသူတွေရှိသည် ။

ပုဏ္ဏကတိုက်သည် ဆိုလျှင်လည်း ယုံလိုက်ကြသည် ။

အနော်ရထာမင်းကြီး ဝင်စားသည် ဆိုလည်း လက်ခံကြသည် ။

ကျန်စစ်သား ဝင်စားသည် ဆိုလျှင်လည်း ယုံကြည်ကြသည် ။

မနုဟာဘုရင်ကြီး ဝင်စားသည် ဆိုလျှင်လည်း ကိုးကွယ်ကြသည် ။

အခြားတစ်ဖက်တွင် လကမ္ဘာသို့ လူရောက်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို ယခုထက်တိုင် မယုံကြည်သော သူများ ရှိနေသေးသည် ။ ကမ္ဘာလုံးသည် ဆိုခြင်းကို လက်မခံဘဲ ပြားသည် ဟု ငြင်းနေသူများ ရှိသေး သည် ။

အစိုးရသည် တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ် ဘာလုပ်လုပ် တရားသည် ၊ လုပ်ခွင့်ရှိသည် ။ အစိုးရ မင်းသည် ရေမြေသနင်းဖြစ်သဖြင့် အရာရာကို ပိုင်သည် ဟု ယူဆလက်ခံကြသူတွေပင်ရှိ၏။

စစ်အစိုးရလက်ထက်က နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲဆိုသူကို ဘုရင်ဟု
ထင်နေသူများ ပင်ရှိသည် ။ သူ၏ သားသမီးများကို သားတော်သမီး
တော်ဟု ထင်နေကြသူများ လည်း ရှိသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထို သို့ ထင်
နေကြသူများ လည်း ရှိကောင်းရှိမည်။ အရာရာသည် အတွေးအခေါ်ချို့
တဲ့ ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာကြ ခြင်းဖြစ်သည် ။ အတွေးအခေါ်ချို့တဲ့ ခြင်းကား
ပညာနည်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ပညာဆိုသည် မှာ ကျောင်းတွေ၊ဘွဲ့တွေ၊ ဆာတီဖိကိတ်တွေကို
ခေါ်ခြင်းမဟုတ်။ အကြောင်း ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် ကို စုံစမ်းသိရှိလို
သောဉာဏ်နှင့် ထိုးထွင်းသိမှုကိုသာ ပညာဟု သတ်မှတ်ရ မည်ဖြစ်သည်
။ ပညာကို မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းအပြင် အကြားအမြင်များ ခြင်း၊ လေ့လာ
သင်ယူခြင်းနှင့် စာဖတ်ခြင်းများ ဆီက ရနိုင်ပေသည် ။ များများ သိချင်
က များများ စဉ်းစားတွေးခေါ်ကြရန်ဖြစ်သည် ။ ပညာမရှိသောအခါ မစ
ဉ်းစားတတ်တော့။ မစဉ်းစားတတ်သောအခါ အသိဉာဏ်အမှောင်ကြီး
ကျပြီ ဖြစ်သည် ။

Eternal Light မဂ္ဂဇင်း
၂၀၁၆ စက်တင်ဘာ